

# Magelluksen maa

Jatkokertomus  
Kirj. Magdalena Hai

## Osa 1: Eikö yksisarvisten pitäisi olla kilttejä?

Sade piiskasi Vertaisjoen keskuskirjaston ikkunaa, kun yksitoistavuotias Eveliina Karttunen tarttui oven pitkään kahvaan ja nykäisi sen auki. Eveliina kopisti kuravettä kumppareiden pohjista ja kohensi repunhihnaa harteillaan. Kirjaston ilma tuoksui paperille, pölylle ja kirjastonhoitaja Mervin joka paikkaan tunkevalle parfyymille. Eveliina vilkaisi kännykän ruutua ja mutisi hiljaa itsekseen: ”Voi ei.”



Hän oli myöhässä. Mervin viestissä oli sanottu *Heti*. Ei ”*Heti*, kun pystyt.” tai ”*Hetken* päästä.” *Heti*.

Kirjaston lukunurkkauksessa oli jo muita lapsia ja he näyttivät kaikki siltä, kuin olisivat olleet paikalla kauan.

”Minun piti ulkoiluttaa koira”, Eveliina mutisi.

Nurkkauksen pitkällä sohvalla lojui tutunnäköinen, vaaleatukkainen poika. Eveliina muisti pojan nimen: Artur. Kova jalkapalloilija, joka oli pelannut monta kertaa Eveliinan veljen joukkuetta vastaan. Urheilijapojan toisella puolella istui toinen, hiljaisempi poika ja tämän vieressä lattialla pitkänhuiskea tyttö. ”Hoikka kuin hernekeppi”, olisi Eveliinan mummo tytöstä sanonut. Pitkä tyttö puhalsi hiirenharmaan suortuvan kasvoiltaan ja vilkaisi häntä vastapäätä istuvaa tummaa poikaa, joka näytti hiukan vanhemmalta kuin muut. Kaikkiaan viisi lasta.

”Hei, Faruq”, hoikka, hiirenhiuksinen tyttö sanoi tummalle pojalle. ”Eikö Mervin pitänyt olla jo täällä?”

Faruq risti kädet vatsalleen ja nojasi taaksepäin. ”Me

kaikki saatiin sama viesti, Kai.”

Kaiksi kutsuttu tyttö pyöräytti silmiään pojan vastaukselle – ja hymyili Eveliinalle ilkkurisesti.

Eveliina istui lähimmän sohvan nurkalle reppu sylissään. Sinä aamuna Korpin koulun rauha oli järkkynyt, kun heidän äidinkielen opettajansa Heikki oli kadonnut jälkeä jättämättä. ”Hessu” ei ollut kuka tahansa äikänope. Hän oli Korppien klaanipäällikkö. Koko koulu oli ollut paniikissa, kunnes he olivat saaneet viestin Merviltä: ”Lähetäkää koulunne ja heimonne ansiokkain oppilas keskuskirjastoon. *Heti*.” Mervi oli oikeasti käyttänyt kursiviiva.

Eveliina katsoi ympärilleen ja tajusi, että Mervin oli täytynyt lähettää sama viesti kaikkiin alueen kouluihin.

Vertaisjoen koulut eivät olleet aivan tavallisia kouluja. Melkein, muttei aivan. Ne oli ammoisista ajoista jaettu siten, että jokainen koulu muodosti oman heimonsa, joista jokaisessa painotettiin erilaisia asioita. Eveliinan oma koulu keskittyi luonnontieteisiin ja eläintenhoitoon, ja oli juuri sopiva paikka Eveliinan tapaiselle tytölle. Hän oli Korppi sydänvertaan myöten.

Kirjastoon oli kutsuttu myös Ritarien, Narrien, Vaeltajien ja Tähestäjien ansiokkaat. Ritarit olivat rohkeita ja urheilullisia, Narrit rakastivat keppostelua. Vaeltajat tuntuivat viettävän kaiken aikansa pää pilvissä, avaruudessa tai fantasiamaailmoissa. Tähestäjät olivat kuuluisia terävästä älystään. Eveliina oli juuri miettimässä, kuka toisista kuului mihinkin heimoon, kun kohtelias yskähdyks keskeytti hänen ajatuksensa.

Kirjastonhoitaja Mervi oli vaikuttava ilmestys. Hän oli suuri nainen, joka käytti värikkäitä, itse ommeltuja neuleita ja värjäsi lyhyeksi kynityn tukkansa kirkkaanpunaiseksi. Mervin nenällä keikkuivat sinikehyksiset silmälasit.

”Olen kutsunut teidät tänne, koska eräs hyvin vaarallinen henkilö on kaapannut teidän opettajanne.” Mervi meni aina suoraan asiaan. ”Eikä ketä tahansa opettajia.” ”Meidän klaanipäällikkömme Maria katosi tänä aamuna”, Faruq sanoi.

”Niin meidänkin”, Artur nyökkäsi. ”Hänen nimensä on Nipa.”

”Lilli-ope katosi kesken äidinkielen tunnin”, Kai myötäili. ”Me luulimme ensin sitä jekuksi.”

”Jokaisen Vertaisjoen koulun klaanipäällikkö on kadonnut”, Mervi sanoi. ”Mikä tärkeämpää: vain te viisi voitte pelastaa heidät.” Faruqin silmät siristyivät. ”Mutta me olemme lapsia.”

Eveliina sai vaikutelman siitä, että tumma poika puhui tuolla tavalla aina. Vähän, mutta asiaa. Selvästikin Tähestäjä.

Mervi nyökkäsi Faruqin sanoille. ”Te voitte auttaa juuri sen takia, että olette lapsia.”

Kirjastonhoitaja viittasi heitä seuraamaan. Mervi käveli rivakasti portaat ylös lukunurkkauksesta lasten- ja nuortenpuolelle ja alkoi jo kävellessään selittää, mistä oli kyse. Eveliina kuunteli silmät ymmyrkäsienä, kun Mervi kertoi kirjastojen olevan muutakin kuin kirjavarastoja.

”Ne ovat todellisuudessa portteja toisiin maailmoihin”, Mervi sanoi ja jatkoi selittämällä, että lapset, koska olivat nuoria ja mieleltään joustavia, saattoivat aikuisia helpommin siirtyä kirjastoportaalien maailmasta toiseen. ”Aikuiset ovat useimmiten liian piintyneitä tapoihinsa”, Mervi jupisi. ”Luupäät, lukevat vain lempidekkaristiaan vuodesta toiseen, vaikka tarjoaisin heille mitä.”

Eveliina ei uskonut paljoakaan siitä, mitä Mervi puhui. Hänhän oli vain osallistunut lukutaitohankkeeseen ja siihenkin oikeastaan vain sen takia, että hänen opettajansa oli sanonut, että jos Eveliina halusi isona eläinlääkäriksi (Hän halusi!), hänen pitäisi oppia lukemaan paljon erilaisia kirjoja. Mutta ei Eveliinaa kiinnostanut mikään muu kuin eläimet.

”Mitä sinä tarkoitat porteilla?” Eveliina kysyi Merviltä, joka paahtoi heidän edellään pitkin keskuskirjaston mutkikkaita käytäviä. ”Portteja, portaaleja, oviaukkoja, kutsu niitä miksi haluat”, Mervi sanoi. ”Tärkeintä on ymmärtää, että te viisi voitte pelastaa opettajanne velho Magelluksen kynsistä.”

Mervi pysähtyi lainaustiskille. Sen pintaan oli liimattu robottitarra.

”Velho Magelluksen?” Eveliina kysyi.

”Niinhän minä sanoin.”

Mervi oli suoraan sanottuna outo tapaus. Jo ihan pienenä, kun Eveliina oli tullut äitinsä kanssa lainaamaan kirjastosta ensimmäisiä heppakirjojaan, kirjastonhoitaja oli tuntunut kiinnostavan lapsiin enemmän huomiota kuin kukaan muu. Eri tavalla. Aikuiset kuiskailivat keskenään, että kirjastonhoitajalla oli enemmän salaperäisiä voimia kuin Suomen presidentillä. Ja kaikkihan tiesivät, että Suomen presidentti oli suuri velho. Nyt Mervi katseli heitä arvioiden kädet lanteilla ja väitti, että *heidän* pitäisi pelastaa kadonneet klaanipäälliköt.

”Magelluksen maailmassa teitä odottavat monet vaarat”, Mervi sanoi. ”Matka ei ole helppo. Tulette tarvitsemaan kaikkien teidän erityisiä taitojanne. Tehkää parhaanne, älkääkä aliarvioiko toisianne.”

Puhuessaan Mervi otti laserosoittimen ja piirsi sillä lattiaan vinkuraisia merkkejä.

Eveliina avasi suunsa. ”Mutta mitä –”

Samaan aikaan Artur sanoi: ”Miksi –?” Eveliina punastui.

”Vedätkö sinä meitä nyt höplästä, Mervi?” Kai nauroi. Mutta tytön nauru loppui lyhyeen, kun Mervin piirtämistä merkeistä nousi ilmaan punaisia kaaria ja kipinöitä, jotka kietoutuivat yhteen kuin seinäkasvin kärhöt, kunnes ne muodostivat valosta välähtelevän, matalan oviaukon.

”Teidän täytyy mennä sen läpi”, Mervi sanoi. ”En pysty pitämään ovea auki pitkään.”

”Et ole tosissasi!” Artur ähkäisi.

Eveliina tiesi, että Mervillä oli *mulkaisu*. Kun joku teki kirjastossa jotakin, mitä ei olisi pitänyt, tai ei kuunnellut, kun Mervi tuli heidän kouluunsa kirjavinkkaamaan, Mervi *mulkaisi* häntä ja sai oppilaan hiljenemään sillä silmänräpäyksellä.

Nyt Mervi *mulkaisi* heitä. ”Haluatteko te pelastaa opettajanne vai ette?”

Hiljainen poika, jonka olemassaolon Eveliina oli melkein jo unohtanut, nyökkäsi ja astui sanaakaan sanomatta laservalokaaren ali. Eveliina hankasi silmiään. Poika oli kadonnut näkyvistä.

Kai kohautti olkiaan. ”Tämä voi olla hauskaakin”, pitkä tyttö sanoi ja loikkasi oviaukkoon.

Artur huokasi. ”En minä voi hävitä Narrille.” Myös Artur katosi kaaren alle.

Faruq siristi silmiään uudestaan. ”Mitä voimme odottaa kohtaavamme tuolla?”

”En tiedä tarkalleen itsekään”, Mervi sanoi. ”Mutta tunnen teidät kaikki ja tiedän, että jos joku onnistuu pelastamaan opettajat, te pystytte siihen. Yhdessä.” Eveliina vilkaisi Faruqia. Hän ei ollut koskaan ennen tavannut poikaa. Hän oli kuullut, että Tähystäjät olivat joskus liiankin älyllisiä ja unohtivat kokonaan ottaa huomioon, miltä toisista tuntui. Hän ei todellakaan luottaisi poikaan.

Tumma poika puristi kätensä nyrkkiin. ”Maria-ope on ainoa, joka on koskaan ymmärtänyt minun juttujani.” Sen sanottuaan poika astui portista sisään.

Eveliina puri huultaan ja tepasteli edestakaisin. ”En minä halua mihinkään seikkailuun. Otin haasteen vastaan vain, koska Hessu sanoi, että muuten minusta ei voi tulla eläinlääkäriä.”

Mervi otti kasvoilleen lempeän ilmeen. ”En minä pakota ketään tuonne. Niin kuin sanoin, se voi olla vaarallista.”

Eveliina puri huultaan uudestaan. ”Minun pitäisi siivota marsunhäkit. Lupasin äidille.”

Mervin silmissä välähti ovela pilke. ”No jos sinua pelottaa...”

”Ei pelota.” Eveliina kurtisti kulmiaan.

”Kyllä Heikki varmaan pärjää ilman sinuakin.”

Eveliina suuttui. ”Meinaatko, että nuo toiset välittäisivät hölkäsen pölähtävää Korppien klaanipäälliköstä?”

Yhtäkkiä Eveliinan mieleen tuli, millaista hänen olisi palata kouluun, kaikkien luokkatovereidensa eteen, ilman Heikkiä. Hänet oli valittu heimonsa etevimmäksi. Eveliina oli paras eläinten kanssa ja tiesi paljon niiden hoidosta ja luonnosta ja kaikesta, mikä liittyi siihen, että ihmisestä tulisi isona eläinlääkäri. Ei. Ei hän voisi palata kirjastosta ilman Hessua.

Eveliina sulki silmänsä ja astui portin läpi.

Kun hän avasi ne, hän huomasi tuijottavansa suoraan valtavan, mustakarvaisen yksisarvisen vihaisesti värisevään, polttavaa ilmaa puhisevaan turpaan. ”Varo!” Artur tömähti päin Eveliinaa ja kaatoi tämän heinikkoon juuri, kun yksisarvisen keittolautasen kokoinen kavio suhahti siitä, missä Eveliina oli seisonut.

Yksisarvinen teutaroi. Sen silmät olivat raivokkaan punahehkuiset ja sen karva kiilsi julmasti. Kierteisenä kasvava otsasarvi oli melkein metrin pituinen ja kimalsi hopeaa. Sen selästä, lapaluiden kohdalta, kasvoi pari suuria, huikean kauniita, pikimustia siipiä.

”Eikö yksisarvisten kuuluisi olla kilttejä?” Artur huudahti.

Eveliina huokasi. ”En tiennytkään, että niillä on siivet!”

Artur mulkaksi häntä kuin hullua. Toiset lapset kyyristelivät hieman kauempana, suuren, sammalpeitteisen kiven takana.

Eveliina tarttui Arturia hihasta. ”Katso. Ei se ole vihainen, vaan kipeä.” Arturkin katsoi yksisarvista tarkemmin.

”Se arastelee toista takakaviotaan”, Eveliina jatkoi. ”Meillä kävi sama tallilla yhden tamman, Vaniljasokerin, kanssa. Sillä oli tarttunut kivensiru kavioon. Se vain potki ja yritti purra kaikkia, koska sillä oli niin surkea olo. Katso!”

Kun yksisarvinen kohotti kipeää takajalkaansa, lapset näkivät, kuinka sen kaviossa kimalsi jokin punainen. Kiven takana piilottelevat lapset kurottivat kaulaansa nähdäkseen, mikä se oli.

”Onko se lasia?” Kai huusi.

”Ei”, Faruq, joka näki kavion parhaiten siitä, missä kyykisteli, vastasi: ”Se on jotain kovempaa, niin kuin palanen jalokiveä.”

”Rubiinin sirpale!” Eveliina oivalsi hämmästyneenä. ”Ei ihme, että se tekee kipeää.”

Yksisarvinen tömisteli raivoissaan ja yritti potkaista Eveliinaa ja Arturia, jotka pyörivät sen kavioiden alta kauemmas.

”Sirpale on otettava pois!” Eveliina kiljaisi väistäessään yksisarvisen hyökkäystä. Artur nyökkäsi. ”Minä teen sen. Harhauta sitä.”

Vaikka hänen jalkansa vapisivat ja suu tuntui hiekkapaperilta, Eveliina nousi jaloilleen. Hän muisti, mitä tallilla oli sanottu. Hevosten kanssa piti olla määrätietoinen ja rauhallinen. Hevoset olivat laumaeläimiä ja kunnioittivat sitä, joka käyttäytyi kuin lauman johtaja. Eveliina toivoi, että myös yksisarviset olisivat laumaeläimiä.

”Ihan rauhassa...” Eveliina kuuli, kuinka hänen äänensä vapisi. ”Ssh...”

Eveliina kohotti kätensä. Yksisarvinen oli paljon suurempi kuin yksikään hevonen, jonka Eveliina oli eläissään nähnyt. Sen sieraimista tuhahti kuumaa ilmaa ja sen silmät pyörähtelivät kuopissaan. Se lopetti teutaroimisen tuijottaessaan outoa tyttöä, joka ei vaikuttanut lainkaan pelkäävän sitä.

Samaan aikaan Artur ryömi lähemmäs yksisarvisen haavoittunutta takajalkaa. Kiven takana kolme muuta pidättivät hengitystään. ”Tämä on ihan hullua”, Kai mutisi.

Mitä pidempään yksisarvinen seiso aloillaan, sitä varmemmaksi Eveliina tuli. Se *oli* melkein kuin hevonen. Eveliina nousi varpailleen, niin että ylettyi silittämään suurta turpaa.

Samaan aikaan Artur ojensi kätensä, ja kun yksisarvinen kohotti kipeän kavionsa maasta, Artur nykäisi rubiininsirpaleen irti.

Yksisarvinen ei edes hätkähtänyt. Mutta sen silmiin tuli äkkiä lempeä ilme ja se antoi Eveliinan silittää turpaansa. Eveliina hymyili. ”Minä tiesin, että sinä olit kiltti.”

Yksisarvinen hörähti lempeästi. Aiemmin punaisena hohtaneet silmät olivatkin kauniin kullanruskeat.

”Kiitos”, yksisarvinen sanoi matalalla, hevosmaisella äänellä. Eveliina henkäisi: ”Sinä osaat puhua!”

Kun Artur astui yksisarvisen takaa rubiininsirpale kädessään, se pärskähti: ”Tuhannesti kirotn velho Magelluksen taikaa!” Sitten yksisarvinen kumarsi jalomuotoista niskaansa. ”Nimeni on Peto, mutta älkää tuomitko minua nimeni perusteella. Olen tämän maan vartija, mutta tuo loitsu taikoi minut pahaksi.”

Eveliina otti rubiininsirun Arturilta ja tutki sitä. ”Onko siru yhä vaarallinen?”

Peto ravisti suurta päätään ja sen silkkisenä kiiltävä harja heilahti. ”Paha loitsu on nyt purettu.”

”Velho Magellus...” Faruq pohti. ”Hän ryösti meidän klaanipäällikkömme, jotka tulimme hakemaan takaisin.” Muut lapset nyökkäilivät. ”Tiedätkö sinä, missä he ovat?”

Peto hirtahti uudelleen. ”Magellus on vanginnut heidät linnaansa suuren meren rannalla. Päästäksenne sinne teidän on ylitettävä erämaa, päästävä kummituseläinten laaksoon ja läpäistävä kuiskivien puiden metsä.”

Yksisarvinen kääntyi ja johdatti heidät niityn laitaan. Lasten edessä avautui valtava erämaa, jossa kasvoi pelkkiä kitukasvuisia pensaankäkkyröitä ja käärmemäisinä luikerteleviä hiekkadyynejä. Erämaan toisella laidalla kohosi karu, kivinen vuorijono.

”Tähänkö meidän matkamme nyt päättyi!” Eveliina voihkaisi. Peto kohotti päätään ja hirtahti kimeästi.

Lapset kuulivat takaansa kavioiden kopsetta. Kun lapset kääntyivät, he näkivät lauman pienempiä yksisarvisia, jotka saapuivat iloisesti harjojaan ravistellen heidän luoksensa.

”Nämä ovat minun lapsiani”, Peto sanoi. ”He vievät teidät erämaan yli ja Porrasvuorten juurelle. Mutta sieltä joudutte jatkamaan matkaanne yksin.”

Nuoret yksisarviset olivat vain ponin kokoisia ja eivätkä niin hurjia kuin emonsa. Lapset nousivat niiden selkään ja aloittivat matkansa erämaan halki. Eveliina katsoi taakseen. Peto seisoj jälleen vartiassa, musta karva hehkuen auringossa ja kiertäinen sarvi kimmeltäen hopeaa. Eveliina puristi kädessään punaista rubiininpala. Sen kiiltävästä pinnasta hän näki omien kasvojensa heijastuksen, joka oli täynnä huolta.

Mihin ihmeeseen hän oli päänsä pistänyt? Eveliina hengitti syvään ja työnsi sirpaleen hameensa taskuun.

## Osa 2: Jättiläisen portailla

Artur liukui alas yksisarvisen selästä. Muiden hyvästellessä omia ratsujaan Artur oli jo pystysuoran kiviseinän luona ja kokeili työntää sormiaan sen rakoihin.

”Aika korkea”, joku sanoi.

Puhuja oli ruskeatukkainen tyttö, Eveliina. Hän vaikutti reippaalta, toisin kuin muu porukka.

Artur vilkaisi syrjäkarein takanaan seisovia lapsia. Pitkänhuiskea Kai pureskeli virnistellen hihaansa ja nimetön nörtti yritti sulautua taustaan. Tähestäjien heimon Faruq oli fiksu ja vähän kuuluisakin. Poika oli voittanut jonkin älykilpailun pari kuukautta sitten ja ollut silloin lehdessä. Mutta nyt kun Artur näki pojan luonnossa, hän ei ollut ollenkaan varma, olisiko tästä kiipeämään vuorensinää ylös.



”Hei, sinä!” Artur huusi nörtille. ”Mikä sinun nimesi on?”

Nörtti hätkähti, katsoi sitten taakseen, ja kun oli varma, että Artur oli puhunut juuri hänelle eikä millekään näkymättömälle tyypille hänen takanaan, sanoi: ”Eemeli.”

Artur kurtisti kulmiaan. Jos hän jotain vihasi, niin nössöjä.

”Kuka sinä olet?” Artur tiukkasi. ”Siis kenen heimoa? Faruq on Tähestäjä ja Kai on Narri, joten se jättää Korpin ja Vaeltajan.”

”Minä olen Korppi”, Eveliina pisti väliin.

”Vaeltaja”, Eemeli mutisi niin hiljaa, että muiden oli vaikea kuulla.

Artur huokasi. Hänen klaanipäällikkönsä oli sanonut, että Arturin pitäisi olla ymmärtäväisempi muita kohtaan. ”Kaikki eivät voi olla huippujalkapalloilijoita”, Nipa oli sanonut. Pitäisi olla *armollisempi muiden puutteita kohtaan*. Sitten Nipa oli pannut hänet tekemään kolmekymmentä punnerrusta ja juoksemaan viisi kertaa koulun ympäri.

”Lähdetäänkö sitten?” Artur sanoi.

”Minne? Varsat kertoivat, että meidän täytyy kiivetä portaat. Mutta en minä näe mitään portaita”, Eveliina valitti.

”Ne näki kauempaa”, Faruq sanoi.

Tähestäjä kiinnitti muiden lasten huomion kielekkeeseen heidän yläpuolellaan. Siitä roikkui liaaneja ja sen rakosissa kasvoi suurilehtisiä saniaisia. Vuoren kiviseen rinteeseen oli hakattu portaat, mutta ne oli tehty jollekin, joka oli paljon suurempi kuin kukaan heistä. ”Tuo kieleke on ensimmäisen portaan yläreuna.”

He kinastelivat jonkin aikaa siitä, mitä pitäisi tehdä. Eveliina olisi halunnut kutsua yksisarviset takaisin ja Kai kiertää katsomassa, josko vuoren alta kulkisi luola, joka johtaisi sen toiselle puolelle. Eemeli oli hiljaa, eikä sanonut mitään. Mutta kaikkien oli lopulta taivuttava siihen, että aika oli käymässä vähiin eikä kiertoteitä ollut.

Artur nykäisi kaikista pisimmän liaanin irti kiviseinästä ja kokeili sen kestävyyttä. Sitten hän lähti kiipeämään liaanin avulla vuorensinää ylös.

Kun Artur oli päässyt ensimmäisen portaan päälle, hän huusi muut seuraamaan. Eveliina, Faruq, Kai ja Eemeli kiipesivät kukin vuorollaan liaania pitkin. Kun he pääsivät ensimmäisen portaan päälle, Artur oli jo seuraavalla.

”Ou jeah!” Artur huusi. ”Otetaanko kisa siitä, kuka pääsee ensimmäisenä ylös?”

Eveliina hihkaisi myöntymisen merkiksi ja lähti kiipeämään Arturin perään. Faruq seurasi.

Kun Artur pysähtyi viidennellä portaalla hengittämään, Eveliina oli jo melkein saanut hänet kiinni. Tyttö kiipesi hammasta purren reunan yli ja rojahti uupumuksesta kikattaen hänen viereensä.

”Hyvin tehty. *High five*”, Artur nosti kätensä. Eveliina läpsäisi sitä hymyillen.

”Muilla on rankempaa”, Eveliina huohotti.

He kurkistivat portaan reunan yli. Eemeli oli lysähtänyt kolmannelle portaalle ja nojasi polviinsa. Kai makasi äksänä samalla portaalla. Faruq oli kiivennyt neljännelle portaalle, mutta oli jäänyt seisoskelemaan sen reunalle, ilmeisesti muuten vaan ihailemaan maisemaa!

Artur ei voinut estää ärtymystä kohoamasta kurkkuun ja livahtamasta suusta ulos. ”Älkää kuhnustelko! Liikettä!” hän huusi ja jupisi sitten itseksensä, ”laiskurit.”

He lähtivät taas kiipeämään, alati venyvänä helminauhana suuria portaita ylös. Mitä ylemmäs he pääsivät, sitä enemmän etumatkaa Arturilla oli muihin, ja mitä enemmän etumatkaa Arturilla oli, sitä enemmän häntä ärsytti muiden saamattomuus. Jopa Korppien Eveliina alkoi jäädä jälkeen.

Artur puri hammasta. Kun hän tulisi portaiden yläpäähän, hän jatkaisi matkaa yksin. Ihan sama, mitä Mervi oli sanonut. Muut vain hidastaisivat häntä. Hän pelastaisi Nipan ja kaikkien muidenkin koulujen klaanipäälliköt ja saapuisi kotiin kaikkien heimojen sankarina. Voittajana. Ajatus sai Arturiin vauhtia ja hän ylitti viimeisen portaan yläreunan kauan ennen muita.

Portaiden yläpäästä Artur näki laakson vuoren toisella puolella. Laakso oli lumen peittämä. Sen keskellä oli suuri talo, jonka katosta roikkui niin pitkiä jääpuikkoja että näytti melkein siltä kuin talo olisi laitettu häkkiin. Mutta toisella puolella vuorijonoa ei ollut jättiläisen portaita. Ne loppuivat huipulle. Artur tiesi, etteivät muut mitenkään pystyisi kiipeämään alas pystysuoraa seinää. Ei ehkä Arturkaan, mutta hänen sormensa melkein kihisivät odotuksesta päästä kokeilemaan.

*Kuolemanvaara, kunnia, voittaja.* Hyvä jännitys sai veren kohisemaan Arturin suonissa. Nipa oli sanonut monet kerrat, että hän oli liiankin rohkea. *Uhkarohkea.* Arturin mielestä jonkun piti olla.

Mutta viime hetkellä Artur pysähtyi.

*Tiimissä ei voi olla vain yhtä voittajaa.* Niinkin Nipa oli sanonut.

Vaikka Artur ei aina totellut Ritarien opettajaa, hän kunnioitti Nipaa enemmän kuin ketään muuta. Nipa oli opettanut hänelle kaiken tiimityöstä ja muiden huomioon ottamisesta.

Alemmilla portailta kuului ääniä. Eveliina ja Faruq kannustivat heikompia kiipeäjiä jatkamaan.

”Vielä yksi porras ja sitten levätään!”

”Te pystytte siihen kyllä!”

Arturia alkoi hävettää.

Sitten Arturin katse osui johonkin punaiseen ja kiiltävään. Portaan ja kiviseinän väliin oli jumiutunut toinen rubiininsirpale. Se oli sellaisessa kulmassa, että sen saattoi nähdä vain, jos kääntyi katsomaan taakseen. Jos Artur olisi jatkanut matkaansa vuorenrinnettä alas, hän ei olisi huomannut sitä lainkaan.

Artur yritti saada sirusta otteen, mutta se oli liian kaukana. Kallioseinämä sirpaleen ympärillä oli sileää, vailla liaaneja ja rakoja. Rubiinin luokse ei voinut kiivetä.

”Faruq!” Artur ähkäisi, kun tumman pojan hartiat kohosivat toiseksi viimeisen portaan laidan yli. Faruqin hiukset olivat liimaantuneet ohimoille. Mutta kun Artur kertoi rubiininsirpaleesta, Faruqin silmät kirkastuivat.

”Sen täytyy olla tärkeä.” Faruq käski samalle, alemmalle portaalle nousseen Eveliinan istumaan harteilleen. Arturin opastamana he siirtyivät rubiininsirun kohdalle. Mutta vaikka Eveliina nousi seisomaan ähkvän ja huojuvan Faruqin harteille, he eivät aivan yltäneet sirpaleeseen.

”Tarvitaan joku pidempi!”

Artur katsoi Faruqia ja Eveliinaa. ”Me tarvitaan Kai.”

Mutta Kai, joka ei ollut hyvä kiipeäjä, lojui pitkät kädet ja jalat oikosenaan porrasta alempana, eikä suostunut liikkumaan enää senttiäkään. ”Rintaan sattuu!” tyttö valitti. ”Joka paikkaan sattuu!”

Artur puri poskeaan, ettei olisi sanonut jotain tyyliä. Sen sijaan hän kiipesi takaisin toiseksi viimeiselle portaalle, repi toisen liaanin kokonaan irti seinästä ja kiepautti siihen ihmisen mentävän lenkin. ”Auttakaa vähän”, Artur sanoi Faruqille ja Eveliinalle.

He laskivat liaanin Kain viereen ja käskivät tämän pujahtaa lenkin sisään.

”Laita jalat seinää vasten ja nojaa liaaniin, kun me vedetään”, Artur sanoi. ”Kolmosella. Yksi, kaksi, kolme!”

Artur ja kaksi muuta alkoivat vetää. Kai oli pituusekseen tytöksi yllättävän kevyt ja pian maantienharmaa liuhuletti ilmestyikin portaan reunalle ja sen perässä Kain leveä hymy.

”Miksei me heti tehty tätä tällä tavalla!”

Artur ynähti, muttei sanonut mitään.

Seuraavaksi oli vuorossa Eemeli, joka piti nostaa kaksi porrasta. Hiljainen poika liittyi ankarasti puhisten toisten seuraan. Artur kiersi liaanin kiepille ja heitti sen päänsä yli toiselle olalleen ja kiipesi jälleen ylimmälle portaalle, josta saattoi nähdä rubiinin. Kaikkien iloksi Kai, seisossaan Faruqin harteilla Eemelin ja Eveliinan tukemana, yletti pitkällä sormillaan rubiiniin.

Tyttö nykäisi sitä ensin koettelevasti, sitten oikein kunnolla.

Kun rubiini irtosi, portaille alkoi tapahtua jotain kummallista. Ne vapisivat ja huojuivat ja kallistuivat lasten jalkojen alla. Kai putosi Faruqin harteilta kovan äläkän kanssa ja Eveliina ja Eemeli kaatuivat yhdeksi kasaksi näiden jalkoihin. Artur tarttui lähimpään liaaniin ja käski muita tekemään samoin.

He näkivät, kuinka portaat kaukana heidän alapuolellaan alkoivat rullautua kasaan ja syöksyä heitä kohti.

Faruq huudahti kauhusta ja kumpikin tytöistä kiljui kimeästi. Jopa hiljainen Eemeli päästi äänen. Mutta Artur ei voinut kuin tuijottaa.

Aika venyi, kun jättiläisen portaat kääntyivät ympäri ja lapset niiden mukana. Arturille tuli mieleen ne huvipuiston koneet, joissa menttiin toisinaan oikein päin ja toisinaan ylösalaisin.

Nyt he olivat kääntymässä ylösalaisin, ilman turvavaljaita.

Vatsanpohjassa tuntui nykäisy.

Arturin tukka nousi pystyyn.

Hän puristi sormensa liaanin ympärille ja näki, kuinka hänen kyntensä ja rystysensä muuttuivat valkoisiksi ponnistuksesta. Hän tunsi, kuinka painovoima veti häntä pidemmäksi, puristi hänen mahansa solmuun ja nyki poskia.

Juuri, kun Artur ajatteli, että hänen sormensa irtoaisivat liaanista ja hän putoaisi – portaat kääntyivät jälleen.

Artur humpsautti alas portailta ja laskeutui vatsalleen kylmään, valkoiseen lumipenkkään aiemmin näkemänsä laakson pohjalla. Suoraan hänen edessään oli jääpuikkojen peittämä kartano. Sen ikkunoista laskeutui hankeen kutsuva, lämmin valo.



Arturin viereen hankeen humpsahtivat yksi kerrallaan Eveliina, Faruq, Eemeli ja Kai. Kai puristi yhä nyrkissään verenpunaisena hehkuvaa rubiininsirua.

Jääpuikkokartanon etuovella vilahti jokin suuri. Sillä oli pitkä rimpulahäntä, litteä pää, kaksi nahkaista korvanliepaketta ja kaksi kosteaa, keltaisena kiiltävää mulkosilmää. Niitä oli enemmänkin ja ne tulivat lähemmäs. Kun Artur katsoi ympärilleen, hän huomasi olevansa karhunkokoisten kummituseläinten piirittämä.

### Osa 3: Kepposia ja kummituseläimiä

Roikkuessaan kummituseläinten nahkeissa näpeissä keskellä lumen peittämää ikimetsää Kai nauroi. Hän ajatteli, että eläimet olivat söpöintä, mitä hän oli eläessään nähnyt.

Hän ajatteli niin vielä kaksi päivää myöhemmin, kun muut lapset olivat jo läpeensä kyllästyneitä niiden kepposteluun ja suuriin, lamppumaisiin silmiin.

Jättiläisen portaiden liike oli aiheuttanut suuren lumimyrskyn, joka oli peittänyt laakson alleen ja jonka läpi lapsilla ei ollut menemistä. Kummituseläimet olivat pyytäneet heitä jäämään.



Kartanossa oli mukavaa. Kummituseläimet olivat huomaavaisia isäntiä ja emäntiä. Ne olivat laittaneet pöydät koreaksi ja kutsuivat lapset viettämään kanssaan keskitalven juhlaa, kunnes lumentulo lakkaisi ja he voisivat jatkaa taas matkaa.

”Minä olen lukenut kummituseläimistä”, Eveliina sanoi, ”mutta eivät nämä kyllä mitään *oikeita* kummituseläimiä ole.”

Eveliina nyrpisti nenäänsä ja Kai mietti, että Eveliina taisi olla vain vihainen, kun kummituseläimet eivät näyttäneet vähää välittävän neiti Yksisarvistenkesyttäjistä.

Kai, jonka pään päälle yksi kummituseläinvauvoista parhaillaan kiipesi, väitti vastaan: ”Miten niin eivät ole oikeita? Totta kai ne ovat oikeita.”

Kummituseläinvauva työnsi yhden tahmeista näpeistään Kain korvaan, ja Kai hihitti.

Eveliina niiskaisi. ”Ensinnäkin, ne ovat liian isoja. *Oikeat* kummituseläimet ovat ihan pieniä, siilin kokoisia. Toisekseen, *oikeat*

kummituseläimet eivät puhu. Eivätkä keppostelee.”

Kai virnisti. Eveliina oli juuri äsken istunut yhden kummituseläimen hänen tuolilleen asettaman pierutyynyn päälle. Siitä oli kuulunut mahtava, kostea pierun törähdys. Ruskeatukkaisen tytön posket hehkuivat vieläkin punaisina häpeästä.

Faruq nappasi lautaselta nakin. ”Loogisesti ajatellen kummituseläimet ovat yhtä oikeita tai yhtä vähän oikeita kuin tapaamamme yksisarviset. Tai tämä maailma. Oletteko huomanneet, että linnan seinät ovat parkittua nahkaa ja paperia, eivät kiveä?”

”Loogisesti ajatellen sinä olet ääliö”, Eveliina tiuskahti.

Faruq kohautti olkaansa ja haukkasi nakkia. Se päästi surullisen *Ploink!* -äänen ja ponnahti Faruqin hampaiden välistä takaisin pöydälle. Tummasilmäinen Tähystäjä katsoi nakkia ja huokasi. ”Kuminakki.”

Kai nauraa tyrski niin kovaa, että kummituseläin hänen päänsä päältä tipahti alas.

Yönsä lapset nukkuivat kummituseläinten heitä varten petaamissa vuoteissa ja heräsivät aamulla takkatulen rätinä. Linnan ulkopuolella ujelsi tuuli ja lumi kertyi kinoksiksi ikkunalaudoille.

Artur nojasi nenänsä ikkunaan. ”Meidän pitäisi jatkaa matkaa. Ties mitä kauheuksia opettajat joutuvat kokemaan Magelluksen kynsissä.”

”Ette voi lähteä”, kummituseläimet huhuilivat katon rajasta ja pöytien alta. ”Laakso on paksun lumen peitossa ja metsissä kulkee peikkoja.”

Kai, jonka sylissä kiipeili nyt kolme kummituseläimen vauvaa, sanoi: ”Sitä paitsi täällä on mukavaa. Opet varmasti ymmärtävät, jos viivymme vielä hetken.”

Artur mulkaisu Kaita. ”Ehkä *sinulla* on mukavaa. Olet ainoa, kenen kustannuksella nuo eivät kujeile.”

Kai aikoi väittää vastaan, mutta samalla hetkellä Eemeli käveli huoneeseen ja tönäisi oven päälle piilotetun ämpärin nurin. Eemelin niskaan pölähti sateenkaaren väreissä kimaltavaa jauhetta. Eemeli älähti, alkoi raaputtaa itseään vimmaisesti ja juoksi sitten pois.

”Kutitusjauhetta! Klassikko”, Kai huokasi. Kain kunniaksi on sanottava, että hän yritti kyllä tukahduttaa hihityksen kämmeneensä, mutta siinä istui aivan pikkuruinen kummituseläin, jolla Kai päätyi pyyhkimään nenänsä. Kai ei voinut enää estää naurua, joka kiemursi hänestä ulos kuin käärme.

Artur tuhahti. ”Yrittäisit edes joskus olla vakava!”

Ei Kai ilkeä ollut. Hän vain tykkäsi tavattomasti kujeilusta, vitsailusta ja naurusta. Narrit olivat sellaisia. Heidän kadonnut päällikkönsä Lilli oli kyllä tehnyt selväksi, että toisten kustannuksella nauraminen oli rumaa, mutta varsinkin silloin, kun Kaita pelotti, hän ei voinut sille mitään. Nauru oli ainoa tapa selvittää jännistä paikoista. Nyt Kai pörrötti sylissään kujertavan kummituseläimen päätä ja jupisi itseksensä: ”Vakava! Ennemmin kuolisin, kuin olisin hetkeäkään vakava!”

Mutta mitä enemmän aikaa kului ja mitä enemmän ulkona satoi lunta, sitä kireämmäksi kartanon ilmapiiri muuttui. Artur äyski Kaille ja kaikille, Eveliina murjotti, Eemeli muuttui entistä hiljaisemmaksi ja Faruq vain katseli mietteissään kartanon seiniä ja muita lapsia. Vitseistä katosi hauskuus.

Viimein, kun Kai ja kummituseläimet yrittivät piristää muita pinnoittamalla kaikkien kengänpohjat vinkuvahalla, toiset lapset saivat tarpeekseen. He tulivat joukolla Kain luokse suureen takkatulisaliin.

Ikävä kyllä Kai ei voinut lopettaa nauramista.

Sillä aina kun joku muista lapsista otti askeleenkin, sitä säesti outo ääni kengänpohjista. Milloin ääni oli vinkaisu, milloin mörähdys, milloin tasainen pärinä, joka muistutti hiukan sen pierutyynyn ääntä, jonka Eveliina oli löytänyt tuoiltaan useita kertoja viime päivien aikana.

Joten kun Artur käveli Kain luo ja alkoi selittää heidän asiaansa, se kuulosti jotakuinkin tältä:

”Olemme saaneet –”

*Prööt.*

”– tarpeeksemme sinun –”

*Nirsk.*

”– ja noiden otusten –”

*Rääp.*

”– jekuista... voielämäenkestäenää!”

*Rups.*

Eveliina kirahti raivosta. ”Lopettakaa tämä pelleily nyt heti!”

Ovella jysähti.

Lapset kääntyivät katsomaan äänen suuntaan. Kai vilkaisi Arturin kenkiä ja sitten kummituseläimiä, mutta kummituseläimet ravistivat karvaisia päitään.

Ovella jysähti uudelleen.

Ääni kuulosti siltä, kuin valtavalla puunrungolla olisi lyöty ovea. Jymähdys pudotti lumia katolta ja sai kartanon paperiseinät tärisemään.

Artur tarttui vaistomaisesti lähimpään esineeseen, joka hänen käden ulottuvillaan oli. Se osoittautui leikkimiekaksi, jonka terä oli löysä kuin keitetty spagetti. Kaita alkoi taas naurattaa, kun hän näki pojan yrittävän turhaan suoristaa terää, joka vain lörpähteli uneliaasti hänen käsissään. Mutta jopa Kai arvasi, että tilanteesta oli leikki kaukana.

”Mitä ne ovat?” Faruq kysyi.

Kummituseläinten jo valmiiksi suuret silmät laajenivat. ”Peikkoja...” ne supisivat. Kaikista pienin kummituseläin tunki itsensä kokonaan Kain paidan hihaan ja vinkaisi: ”Velho Magelluksen vuorenpiekkokohortti!”

Ovi jysähti taas, ja tällä kertaa se alkoi vääntyä. Oven saranat valittivat, kun jokin hyvin suuri ja voimakas työnsi sitä sisäänpäin. Ulkoa kuului pahaenteistä murahtelua ja raskaiden jalkojen töminää. Oven raosta tunki sisään kolme vihreän ihon peittämää, karvaista sormea, joista jokainen oli paksumpi kuin Kain ranne.

”Juoskaa!” Eveliina huusi, ja kaikki lapset ryntäsivät kummituseläinten perässä syvemmälle linnaan.

Artur, jonka kengänpohjiin vinkuvaha oli tarttunut kaikkein tiukimmin, juoksi edellä päästäen joka askeleella ääniä, jotka saivat Kain kompuroimaan naurusta.

*Viik! Viik! Viik!*

”Lopeta!”

*Naarsk! Nirsk! Prööt!*

”Ei ole hauskaa!”

*Trööt! Pruut! Nirskis! Gnääkh! Iip!*

Heidän takanaan ovi antoi periksi vuorenpiekoille.

Kai vilkaisi taakseen ja vihdoin hänenkin naurunsa taukosi. Vuorenpiekot olivat pelottavampia kuin hän oli osannut edes aavistaa. Niillä oli tynnyrimäiset hartiat ja ulostyöntyvät leuat, joista pisti esiin pari rumia, ruskeankeltaisia torahampaita. Niiden ilkeät pikku rusinasilmät mulkoilivat pahansuopina kummituseläinten takkatulisalia. Arturin vinkuvahakengät päästivät edelleen äänimerkkejään. Yksi kerrallaan vuorenpiekkokojen huomio kiinnittyi heidän kaikkoaviin selkiinsä ja pian vuorenpiekoista tyhminkin tajusi, mistä käytävästä lapsia pitäisi etsiä.

Kummituseläimet olivat kadonneet kaikki tynni. Kaita harmitti. Hän oli luullut niitä ystävikseen, mutta ne eivät kai olleetkaan niin kilttejä kuin hän oli ajatellut. Kun vinkuvaha vihdoin kului pois Arturin kengistä, oli jo myöhäistä. Sammalselkäinen piekkokohortti rymisteli heidän perässään kellarinportaita alas ja ahtaaseen käytävään, joka ei tuntunut loppuvan lainkaan.

Vihdoin lapset tulivat käytävän päähän, mutta kaulukseen he huomasivat, että se päättyi kellarihuoneeseen, jonka ainoa ovi oli se, josta he olivat tulleet. Kellari oli tyhjä lukuunottamatta komeaa jääveistosta, joka seisoi jalustalla huoneen keskellä.

Raskaiden jalkojen jyminä lähestyi lapsia.

”Mitä me nyt teemme!” Eveliina huusi.

”Taistelemme, jos on pakko”, Artur sanoi synkkänä. Hän katsoi käteensä, jossa roikutti yhä kummituseläinten jekkumiekkaa. ”Läpsimme ne kuoliaaksi, jos ei muuta.”

Kai katsoi Arturia suu auki.

”Kerroitko sinä juuri vitsin?”

Tytön suureksi yllätykseksi Artur iski hänelle silmää.

Kaikista pienin kummituseläin kömpi Kain hihasta tämän kämmenelle. Kai oli aivan unohtanut, että se oli ollut siellä. Sen viikset väpättivät ja suuret silmät kääntyivät merkitsevästi jääveistoksen suuntaan. Kai kallisti päätään. Oliko tämä taas uusi jekku? Mutta kummituseläin vinkkasi uudestaan veistoksen suuntaan. Se oli liian peloissaan puhumaan. Sitten se iski pikkuiset naskalihampaansa kipeästi Kain peukalonsyrjään.

Kai älähti ja pudotti kummituseläimen, joka juoksi karvaisena pallona jääveistoksen jalustan alle.

”Se puri minua!” Kai sanoi kättään hangaten.

Kai kääntyi jääveistoksen puoleen. Kummituseläin oli kadonnut. Sitä ei näkynyt jalustan alla eikä veistoksen takana. Jääveistos oli koristeellisen avaimen muotoinen, ja sen sisällä kimalsi jotakin punaista. Kai henkäisi. Jälleen uusi rubiininsirpale!

Kummituseläin ei ollut kadonnut veistoksen taakse, vaan sen *läpi*.

Kai huudahti toisille: ”Tulkaa! Pian! Tämän täytyy olla taas jonkinlainen portaali!”

Toiset lapset katsoivat Kaita epäillen. Ei heitä oikein voinut syyttää siitä, että nämä eivät kaikkien Kain ja kummituseläinten keppostelujen jälkeen oikein tahtoneet uskoa häntä.

Mutta juuri sillä hetkellä ensimmäinen vuorenpenkoista jymisteli näkyviin käytävän mutkasta. Se oli hirvittävä. Sen suupielistä tippui niljaista kuolaa ja sen kauheat, muhkuraiset nyrkit olivat miehen päätä suuremmat. Yksi kerrallaan lapset törmäsivät jääveistokseen ja katosivat näkyvistä. Viimeisinä veistosportaalin läpi kulkivat Artur ja Kai.

Kai kaivoi taskujaan.

Hän heitti jotakin peikon jalkoihin.

Peikon suuret, känsäiset kourat puristuivat Kain sijaan kasaan lystikkäästi narskahtelevia, puristuksesta ponnahtelevia kuminakkeja. Kuului suuri *NIRSK*.

Järkälämäisen vuorenpekon kasvoille kohosi hölmistynyt, kiukustunut ilme.

Portaali sulkeutui pöristen.

## Osa 4: Kuiskivat puut, juureva metsä

Eemelistä tuntui siltä kuin hänet olisi vedetty vatkaimen läpi. Hän nousi istumaan. Hän katsoi ympärilleen. Eemeli oli ilmestynyt keskelle varjoisaa metsää, mutta varjoista huolimatta päivä oli lämmin. Aurinko siivilöityi lehtikaton läpi ja tuuli oli lempeä. Eemeli riisui hupparinsa ja sitoi sen vyötäisilleen. Portaaliavaimen muotoinen jääveistos lojui hänen edessään. Se sulii kovaa vauhtia. Eemeli muisti hämärästi kummituseläinten nahkakantisen kartanon, vuorenpikkojen hyökkäyksen ja heidän pakonsa. Kun Eemeli oli tointunut tarpeeksi noustakseen seisomaan ja mennäkseen jääveistoksen luokse, se oli enää jähmeä klöntti sulavaa lumihöttöä.



Rubiininsiru pisti esiin jäätä. Eemeli pani sen taskuunsa.

Eemeli ei heti nähnyt toisia lapsia. Ei yksinolo häntä haitannut. Eemeli oli tottunut siihen ja tiesi pärjäävänsä. Mutta ehkä toiset eivät olleet tottuneet.

Hän löysi Arturin ensimmäisenä, piileksimästä puun takaa.

”Onneksi sinä tulit!” Poika kapsahti äimistyneen Eemelin kaulaan. ”Minua pelotti niin paljon!”

Sama omituinen meno jatkui, kun Eemeli ja Artur löysivät toiset. Faruq haahuili eräällä aukiolla. Poika ei kyennyt päättämään, mihin suuntaan lähteä, tai edes päättelemään, missä oli.

Kai kyhjötti eräällä sammalpintaisella kivenmurikalla ja tuijotti eteensä.

”On elo synkkää ja ikävää”, hiirentukkainen tyttö mutisi. Tytön hihasta pilkisti yhtä murheellisena pikkuruinen kummituseläin, joka vaikutti menettäneen puhekykynsä.

Eveliinan he löysivät yökkimästä paksurunkoisen puun takaa.

Tyttö oli nähnyt pensaan alla jotain karvaista ja ruskeaa. Kun Eemeli kysyi, mikä se oli, tyttö sopersi jotain mistä poika ei aivan saanut selvää. Hetken päästä pensaan alta pompotteli esiin pitkäkorvainen pupu, ja Eveliina voihkaisi: ”Hyi, miten *ällöttävä!*”

”Mikä teitä oikein vaivaa?” Eemeli puuskahti. Artur oli pelkuri, Faruq typerys, Kai surumielinen ja Eveliina pelkäsi pupuja! Mutta kukaan muista lapsista ei osannut vastata. Heidän mielestään he olivat täysin samanlaisia kuin aiemmin.

”Selvä”, Eemeli sanoi. ”Ensin meidän täytyy selvittää, missä me olemme. Jonkun pitää kiivetä puuhun, jotta näemme, mihin suuntaan tästä kannattaa lähteä. Artur?”

Eemeli katsoi Arturia, mutta tämä pudisti kauhistuneena päätään.

”Oikeasti?”

Artur puisteli uudelleen päätään. ”En pysty. Pelottaa.”

Lopulta Eemelin piti lähteä itse kiipeämään korkeimpaan puuhun, jonka he löysivät. Urakka oli kova ja monta kertaa Eemelin käsi tai jalka lipesi puun kostealla kaarnalla. Kiivetessään Eemeli mietti, mikä ihme muihin lapsiin oli mennyt. Jotenkin se liittyi portaaliin, tai rubiiniin. Ehkä velho Magellus oli tehnyt jälleen jonkin ilkeän taian ja Eemeli oli ainoa, johon taika ei tuntunut tarttuneen.

”Outoa”, Eemeli mutisi, eikä huomannut lainkaan, kuinka päättäväinen hänestä oli yhtäkkiä tullut.

Puun latvasta Eemeli näki, että he olivat jo kaukana jättiläisen portaista ja lumisesta laaksosta, jossa kummituseläinten kartano sijaitti. Porrasvuoret näyttivät sinisen utuisilta heidän takanaan. Metsän toisella laidalla, puolen päivämatkan päässä, puut äkisti loppuivat. Ne ikään kuin seisoivat rivissä rannalla, mutta ranta jatkui pitkälle, ennen kuin meri alkoi. Oli laskuveden aika. Veden alta paljastuneet korallisaarekkeet kasvoivat molemmin puolin korotettua tietä, joka johti mustapintaiseen, lohkaremaiseen linnaan korkealla saarella. Jos Eemeli oikein siristi silmiään, hän saattoi nähdä tiellä linnaan muutamia vihreäihoisia, möhkälemäisiä vuorenpaikkoja, jotka nahistelivat keskenään paremman tekemisen puutteessa.

*Velho Magelluksen linna, Eemeli ajatteli. Me olemme melkein perillä.*

Eemeli kiipesi alas puusta, kertoi toisille, mitä oli nähnyt, ja käski näitä kerätä tavaransa, mikäli näillä sellaisia oli. Kai silitti hajamielisenä hihastaan kurkistavaa kummituseläintä ja Artur nosti maasta miekan, jonka oli tuonut portaalin läpi. Myös miekka oli muuttunut: Sen aiemmin löysänä roikkunut jekkuterä oli kovettunut.

”Auts!” Poika hätkähti ja työnsi sormenpään suuhunsa. ”Se on terävä!”

Eemeli kurtisti kulmiaan. ”Paras olla varovainen sen kanssa.”

Eemeli johdatti toiset oikeaan suuntaan paksujen, rosopintaisten puiden alla. Niiden lehvien läpi pääsi maahan asti vain vähän valoa. Ilma puiden välissä oli paksua ja hapekasta ja hankalaa hengittää. Metsä oli muutenkin omituinen. Eemelistä tuntui, kuin kaiken aikaa heitä olisivat seuranneet lukemattomat silmät.

Tunteja kuljettuaan he pysähtyivät lepäämään.

Eemeli hypisteli velho Magelluksen rubiininsirua hupparin taskussa. Artur tuli Eemelin luo ja istui tämän viereen.

”Kuule Eemeli...” Artur potki kengänkärjellä maata edessään. ”Minä taisin olla sinulle aika ilkeä siellä portailla.”

”Ei se häiritse”, Eemeli sanoi. ”Olen tottunut.”

”Silti.”

Artur hätkähti rapsahdusta ylhäältä puun oksalta ja melkein tarrasi Eemeliä hihasta. ”M-minä menen tuonne”, Artur sanoi, pälyili epäluuloisena oksistoa ja siirtyi kauempana istuvan Eveliinan viereen. Ruskeatukkainen korppityttö tarkkaili inhoten ympäristöään ja värähti aina, kun näki koppakuoriansen.

Eemeli huokasi syvään. Muut pitäisi saada ennalleen, ennen kuin he tulisivat Eemelin näkemälle rannalle. Eemeli toivoi enemmän kuin koskaan, että hänen opettajansa olisi neuvomassa, miten toisia voisi auttaa.

Lopulta Eemeli parahti ääneen. ”Voi, mitä minä teen?”

Eemelin suureksi hämmästykseksi rosorunkoinen puu hänen selkensä takana liikahti ja humisi hiljaisella äänellä: ”Käytä rubiininsirua, Vaeltaja.”

”Mitä ihmettä!”

Eemeli rakasti fantasiakirjoja ja oli lukenut Tolkienin Tarun Sormusten herrasta jo kolme kertaa alusta loppuun. Kirjojen suuret puupaimenet, entit, olivat hänen lempihahmojaan. Puu, joka hänelle puhui, toi ne nyt hänen mieleensä.

”Mekin vihaamme velho Magellusta”, puu humisi. ”Hän on sitonut meidän juuremme maahan ja tehnyt meistä liikkumattomia. Maan vankeja.”

Toinen puu, ensimmäistä vanhempi ja naavan peittäjä, kuiskasi: ”Kuulimme teidän tulostanne yksisarvisilta. Olemme valmiita auttamaan.”

”Mitä minun pitää tehdä, että saan toiset palaamaan ennalleen?” Eemeli kysyi.

”Pistä heitä rubiinilla”, puut neuvoivat. ”Se rikkoo lumouksen.”

Eemeli otti rubiininsirpaleen taskustaan. Se oli tavattoman kaunis esine, mutta myös vaarallisen näköinen. Se kiiteli häijysti, niin kuin velho Magelluksen taika olisi tehnyt siitäkkin ilkeän. Mutta puut vaikuttivat luotettavilta, ja Eemeli meni ja tökkäisi sirpaleen terävällä reunalla lähimpänä istuvaa Kaita.

Kai älähti ja alkoi sitten nauraa. ”Tekipä se hyvää!” Kai ojensi kämmenelleen kiivennyttä kummituseläintä ja käski pistää sitäkin. Eemeli teki niin, mutta hyvin varovasti, koska kummituseläin oli niin pieni.

Sirpaleen pistettyä sitä se vinkaisi ja sanoi sitten vienosti: ”Kiitos.”

Eemeli pisti sirpaleella Arturia, Eveliinaa ja Faruqia, ja vuorollaan jokainen henkäisi ja alkoi hymyillä. Rubiininsirpale puolestaan kiiteli pisto pistolta vähemmän häijysti.

”Minun pitäisi kai pistää itseänikin, kaiken varalta”, Eemeli mutisi. Hän oli vihdoinkin tajunnut, että velhon taika oli muuttanut myös häntä. ”Vaikka olinkin ihan mielelläni reipas johtajatyyppi.”

Ennen kuin kukaan ehti estää, Eemeli tökkäsi itseään käsivarteen. Rubiinin paha taika raukesi ja Eemeli oli jälleen oma itsensä. Hän hymyili muille anteeksipyytävästi.

Toiset lapset tulivat hänen luokseen. Eveliina halasi häntä kovaa. ”Kiitos, että pidit meistä huolta, Eemeli.”

Artur taputti häntä selkään. ”Olin tosi urpo. Ja sinä olit turbo.”

Kai nauraa käkätti Arturin tyhmälle sanaleikille niin kovaa, että oli kaatua.

Eemeli kohautti olkiaan hämillään.

Faruq, joka oli saanut päättelykykynsä takaisin, ei käyttänyt aikaansa seläntaputteluun, vaan oli jo toimesta. Hän jutteli kuiskiville puille. Pian hän kääntyi takaisin toisten lasten puoleen ja selitti, että puut antaisivat heille apuvälineitä, joilla he voisivat puolustautua velho Magelluksen vuorenpaikkoja vastaan.

”Sen jälkeen Eemeli saa viedä meidät metsän reunalle.”

Artur, Eveliina ja Kai katsoivat jälleen hiljaiseksi äitynyttä Vaeltajaa. Eemeli punastui.

”Sinä olet yhä meistä paras samoilija, puut kertoivat niin”, Faruq sanoi, ja olihan Eemelin myönnettävä. Hän tiesi yhtä ja toista metsässä kulkemisesta ja selviytymisestä pahoissa paikoissa. ”Lisäksi”, Faruq jatkoi, ”puut tuntuvat pitävän eniten sinusta.”

Eemeli punastui, mutta tällä kertaa mielihyvystä.

Osoittautui, että metsässä oli paljon enemmän elämää kuin lapset olivat arvanneetkaan. Nyt kun paha taika oli murrettu, puut kutsuivat metsän eläimet varustamaan lapset taistelua varten. Paikalle tuli lystikkäästi lylertäviä mäyriä, möriseviä karhuja ja vikkeläsormisia apinoita, jotka kantoivat ikivanhasta, kivettyneestä kaarnasta valmistettuja haarniskoita, pitkäjousia ja taistelunuijia.

Eläinten tarmokkuus sai jokaisen lapsista hermostumaan. Seikkailu oli alkanut vaikuttaa äkkiä aivan liian vaaralliselta. Jokainen heistä muisti hurjat vuorenpaikot, jotka olivat rynnineet heidän perässään kummituseläinten kartanon käytävillä, ja kuinka näiden nyrkitkin olivat olleet heidän oman päänsä kokoisia. Nytkö heidän pitäisi muka taistella niitä vastaan?

Eivätkä vuorenpaikot suinkaan olleet heidän ainoa murheensa. Vaikka he jollain ihmeen keinolla pääsisivät peikkojen ohi, heidän olisi nujerrettava velho Magellus, josta puut ja karhut ja vikkeläsormiset apinat kertoivat aivan kamalia juttuja.

Velho Magellus oli solminut puiden juuret, muuttanut yksisarvinen Pedon pahaksi ja loihtinut kummituseläinten laaksoon ikuisen talven ja myrkyttänyt näiden portaalit, niin että kylmänherkät eläimet olivat vankeja omassa kodissaan.

Kaikkialta, missä he olivat kulkeneet, he olivat löytäneet velhon jälkeensä sirottamia rubiininsirpaleita.



Yhtäkkiä kirjastonhoitaja Mervin antama tehtävä tuntui täysin mahdottomalta.  
Kuinka ihmeessä he voisivat ikinä saada opettajansa takaisin?

## Osa 5: Rubiinisydän

Faruq siristi silmiään. Hän teki niin aina, kun hän mielti jotakin todella kovasti. Samalla hänen kulmansa kurtistuivat ja hänen hampaansa puraisivat poskea sisäpuolelta.

Faruq tiesi, että oli jotakin, jota he eivät olleet huomanneet. Faruqin aivot olivat olleet solmussa heidän lähdettyään kummituseläinten kartanosta, mutta nyt hän saattoi taas ajatella. Hänen mielessään oli muodostumassa kuva.

Puiden huminassa kuului sanoja. Kaiken aikaa ne kuiskailivat ja tuhisivat.

Ensin vain Eemeli oli kuullut, mitä puut sanoivat, mutta pian toisetkin olivat alkaneet ymmärtää. Puut kertoivat, kuinka heidän maansa oli ollut ennen täynnä sanoinkuvaamattomia ihmeitä. Kuinka puut olivat vaeltaneet suurina laumoina joka vuosi kesän maasta talven maahan, kummituseläimet olivat olleet todellisia kummituksia ja kaikki yksisarviset kasvaneet suuremmiksi kuin mustankarvainen Peto.



”Silloin tätä paikkaa ei sanottu Magelluksen maaksi”, puut kertoivat, ”vaan sillä oli toinen nimi.”

Mutta puut eivät enää muistaneet, mikä tuo nimi oli ollut.

”Taivaalla lentävät jättiläisen portaatkin hän sitoi liikkumattomaksi vuorenrinteeksi”, puut huokailivat surullisina. ”Syrjäisen merenrantalinnan pikkusieluinen velhokuningas löysi tavan kesyttää maailman ja meidät.”

”Hän teki siitä tylsän”, Kai puuskahti järkyttyneenä.

Mutta maailma oli taistellut vastaan, Faruq ajatteli. Peto oli yhä yksisarvinen, eikä tavallinen hevonen. Kummituseläimet rakensivat yhä portaalejaan ja puut puhuivat, vaikka niiden juuret oli sidottu maahan. Velho Magelluksen valta ei ollut täydellistä.

”Mutta mitä me voimme tehdä?” Eveliina kysyi. ”Me tulimme tänne etsimään opettajiamme, emmekä pelastamaan kokonaista maailmaa!”

Vihdoin Faruq puhui. ”Miksi velho Magellus kaappasi meidän opettajamme? Oletteko ajatelleet sitä?”

Toiset kääntyivät katsomaan Faruqia. Tähestyjä puhui harvoin, mutta kun hän puhui, se yleensä oli kuuntelemisen arvoista.

”Jos hänellä olisi ollut täydellinen valta tämän maan yli, miksi hän olisi tullut meidän todellisuuteemme kaappaamaan ihmisiä?” Faruq jatkoi. ”Paitsi jos...”

”Paitsi jos!” Eemelikin alkoi oivaltaa.

”Mitä?” Kai kysyi.

Faruq ja Eemeli nyökkäsivät toistensa peilikuvina. ”Paitsi jos tämän maan taika on jotenkin sidoksissa meidän maailmaamme. Meidän opettajiimme.”

”Miten se voi olla?” Artur kysyi.

Faruq siristi silmiään. Hampaat puraisivat poskea. ”Olen katsellut ympärilläni. Tässä maailmassa on jotain tavattoman outoa. Huomasitteko, miten dynnit olivat asettuneet siinä erämaassa, jonka ylitimme yksisarvisien selässä?”

Toiset pudistelivat päätään.

”Tai miten jättiläisen portaat kääntyivät, kun vapautimme ne velhon vallasta? Tai miltä kummituseläinten kartanossa tuoksui?”

Mutta toiset lapset eivät ymmärtäneet, mitä Faruq ajoi takaa.

”Kirjaimia!” Faruq puuskahti. ”Dyynit olivat kirjoitusta, sellaista vanhanaikaista ja koukeroista. Portaat kääntyivät niin kuin sivua käännetään ja kummituseläinten kartanossa –”

”Siellä haisi nahka ja paperi!” Kai huudahti.

Faruq innostui. ”Juuri niin!”

”Onko tämä maailma siis...” Eemelin silmät avatuivat selälleen. ”Onko se...?”

”Suuri kirja.” Eveliina ja Artur sanoivat yhteen ääneen.

Puut humisivat tyytyväisyyttään. Velhon taika oli estänyt niitä näkemästä omaa historiaansa, mutta heti, kun joku sanoi asian ääneen, ne pystyivät siitä puhumaan. ”Me olemme kokoelma tarinoita. Ennen me olimme jännittäviä tarinoita.”

”Ennen me olimme ihmeellisiä.” Yksisarviset olivat tulleet metsäaukiolle. Suuri ja musta yksisarvisten äiti, Peto, heilautti päätään ja hörisi.

”Niin! Me olimme uskomattomia”, sen varsat hiruivat. Niistä jokaisen otsaan oli nyt kasvamassa samanlainen kierteinen, kimaltava sarvi kuin niiden emolla. Niiden lapaluiden kohdalta pisti esiin höyheniä. Pieniä siivenalkuja!

Yksisarvisten takaa kurkisteli myös kummituseläinten lauma. Nekin olivat muuttuneet siitä, kun lapset olivat ne viimeksi nähneet. Ne olivat aavistuksen läpinäkyviä. Niiden lautasmaiset silmät olivat täynnä niiden kotikartanon varjoja.

Kai ryntäsi niiden luokse. ”Voi minun ystäviäni! Mitä teille on tapahtumassa?”

Kummituseläimet hymyilivät. ”Me olemme palaamassa todelliseen muotoomme. Kiitos teidän.”

Kai kurkisti kaikkein pienintä kummituseläintä, joka oli piiloutunut hänen hihaansa, ja toden totta, sekin oli muuttumassa kummituseläimestä... kummitukseksi. Hyvin pieneksi kummitukseksi. Mutta silti.

”Voi ei...” Kai kuiskasi.

”Tämä on iloinen asia”, kummitukset sanoivat.

”Mutta kun minä pelkään kummituksia”, Kai voihkaisi. Mutta jo sanottuaan tämän Kai tunsu kutitusta hihassaan. Kaikkein pienin kummitus kutitteli hänen käsivarttaan ja Kai tajusi, että muutoksen jälkeenkin olisi ainakin yksi kummitus, jota hän ei koskaan voisi pelätä. Kaikkein pienin kummitus juoksenteli hänen käsivarttaan ylös ja alas, kunnes Kai ei voinut enää olla surullinen.

”Mutta mikä muutokset on saanut aikaan?” Artur kysyi.

”Me teimme sen”, Faruq sanoi. Tähestäjien heimossa Faruqia sanottiin usein leikillään Professoriksi. Nyt myös toisten koulujen lapset näkivät, miksi. Faruq laitto kädet selkäänsä taakse, alkoi saapastella edestakaisin aukiolla ja kysyi heiltä: ”Mikä asia yhdistää näitä meidän vastoinkäymisiämme?” Faruq nosti etusormensa pystyyn. ”Yksi asia.”

”Rubiininsirpaleet”, Eveliina sanoi oitis. Hänkin oli vikkellä mieleltään.

”Aivan”, Faruq sanoi. ”Purimme osan velhon taikaa aina, kun löysimme rubiininsirpaleita. Peto muuttui kiltiksi, portaat alkoivat liikkua, ja nyt, viimeisen sirpaleen myötä, kummituseläimet ovat alkaneet palata alkuperäiseen muotoonsa.”

”Sen takia ne eivät välittäneet minusta”, Eveliina mutisi voitonriemuisesti. ”Ne eivät olleet oikeita eläimiä!”

Artur, joka oli laskenut kätensä lepäämään miekan ponnelle ja näytti Kain mielestä yllättävän kuninkaalliselta, sanoi: ”Mutta entä puut? Kuinka me vapautamme ne?”

Faruq havahtui ajatuksistaan. ”Onko teillä vielä ne rubiininsirut, jotka löysimme? Onhan?” Poika oli äkkiä huolissaan.

Yksi kerrallaan lapset kaivoivat taskuistaan sirpaleet ja asettivat ne Faruqin ojennettuihin käsiin. Tummasilmäinen poika kyykistyi ja asetti ne maahan eteensä. Hän katseli niitä kulmat kurtussa ja siirteli niitä toistensa viereen. Lopulta Faruq oli tyytyväinen. Hän kutsui toiset katsomaan.

Sirpaleista oli muodostunut rikkonainen sydän.

”Siitä puuttuu pala”, Kai sanoi.

”Mikä se on?” Eemeli kysyi.

Faruq siristi silmiään. ”Luulen, että se on tämän maailman sydän. Maailman suuri taika, jonka velho Magellus on rikkonut ja korruptoinut omiin tarkoituksiinsa. Jos me löydämme viimeisen rubiininsirpaleen, voimme liittää koko sydämen taas yhteen.”

”Silloin meidän maailmamme parantuu.” Yksisarvisten emo asteli lähemmäs.

”Me vapaudumme viimein velhon taiasta”, metsän puut kuiskivat.

Kummituseläimet lipuivat puiden väleistä aukiolle. Niiden läpikuultavat kehot näyttivät auringossakin siltä, että niiden ympärillä olisi leijunut varjoja. Vaikka kummitukset olivat lasten puolella, niiden olemus sai jokaisen niskakarvat nousemaan pystyyn.

”Me olemme nähneet viimeisen sirpaleen”, kummitukset ulisivat. ”Velho Magellus säilyttää sitä korussa, joka roikkuu hänen kaulassaan.”

”Miksi kukaan teistä ei ole yrittänyt riistää sitä häneltä?” Faruq kysyi.

”Velho on suojannut sirpaleet meiltä. Tämän maailman väki ei voi koskea niihin, eikä vapauttaa itseään taian vallasta.”

”Mutta... yhtä juttua en ymmärrä. Miksi velho kaappasi meidän opettajamme?” Eveliina kysyi. ”Me emme olisi koskaan tulleet tähän maailmaan rikkomaan taikaa, jos hän ei olisi tehnyt sitä.”

”Koska ihmiset kertovat tarinoita”, Faruq pohti. ”Kirjoittavat tarinoita. Muokkaavat tarinoita.” Faruq vilkaisi toisia lapsia. ”Meidän lukuheimomme ovat keskittyneet erilaisiin tarinoihin: eläimistä kertoviin, urheilukirjoihin, salapoliisitarinoihin, fantasiaan... Velho Magellus varmaan ajatteli, että jos hän tuo tähän maailmaan aikuisen jokaisesta heimosta – jokaisesta tarinatyyppistä – hän pystyy pakottamaan meidän opettajamme muuttamaan tätä tarinaa tarpeeksi, että hän saa vihdoinkin vallan koko maailman yli.”

”Hän aikoo tuhota nämä tarinat.” Eveliinan huuli mutristui kiukusta.

”Me tarinoiden olennot emme pysty muuttamaan sitä, mikä on kirjoitettu”, Peto myönsi. ”Voimme toimia vain ihmisten luomien tarinoiden puitteissa.”

”Ja toisinaan delfiinien”, kaikista pienin kummituseläin kuiskasi Kain hihasta, mutta niin hiljaa, että vain Kai kuuli sen. Kummituseläin kohautti olkiaan ja piipitti: ”Niillä on suuret aivot, jotka kertovat tarinoita.”

”Mutta mitä me nyt teemme?” Eveliina kysyi. ”Mitä me voimme tehdä?”

”Kaappaamme viimeisen rubiininsirun ja yhdistämme sydämen”, Kai sanoi.

Artur nyökkäsi. ”Meidän pitää taistella peikkojen kanssa päästäksemme velhon luokse.”

Eemeli, joka oli ollut hyvin syvällä mietteissään, havahtui ja sanoi: ”Minulla on suunnitelma. Mutta se vaatii meidän kaikkien toimimista yhdessä. Tiiminä. Jonkinlaisena...” Eemeli jäi pohtimaan sopivaa sanaa.

Artur vetäisi miekan tupestaan. ”Klaanina tarinoiden puolesta. Tarinoiden klaanina.”

”Lukuklaanina”, Kai hymyili.

Aurinko lasi ja veti perässään tähtien peiton Magelluksen maan ylle. Lapset asettuivat lepäämään yksisarvisten keskelle, puiden suojaavien lehvien alle. Kaukaa nousuveden takaa kantautui vuorenpeikkojen rähinää velho Magelluksen linnassa.

”Luuletteko, että opet ovat kunnossa?” Eveliina kysyi.

Kai puristi häntä kädestä ja, kerrankin, oli vitsailematta.

”Kyllä varmaankin”, Artur sanoi. ”Heidän täytyy olla. Meillä on sunnuntaina peli, emmekä mitenkään pärjää ilman Nipaa.”

”Aamulla tie tulee taas esiin veden alta”, Eemeli mutisi. ”Kun tie on kuiva...”

Eveliina kurtisti kulmiaan. ”Kun vesi on laskenut tarpeeksi...”

Artur tiukensi otettaan miekan kahvasta.

Faruq sanoi synkkänä: ”Silloin vuorenpeikot tulevat hakemaan meitä.”

## Osa 6: Lukuklaanin puolesta!

Velho Magellus istui ikkunan ääressä merenrantalinnassaan ja hypelsi korua kaulassaan. Korun sisällä oli hänen valtansa ydin – viimeinen, ja suurin, rubiinisydämen siruista. Hän oli nähnyt muutokset, joita maailmassa oli tapahtunut, ja hänen vuorenpiekkokohorttinsa olivat kertoneet hänelle sen, mitä hän ei ollut omin silmin nähnyt.

”Kertokaahan”, velho Magellus sanoi, ”vielä niistä lapsista.”

Vuorenpiekit tönivät toisiaan harmistuksissaan ja hämmentyneinä. Ne eivät olleet tottuneet puhumaan.

”Örh”, vihrein ja suurin niistä murahti. ”Ne... ne muuttavat maailmaa.”

”Enemmän kuin aikuiset?” velho kysyi.

Linnan muurilla, suurten lintuhäkkien tapaisissa rakennelmissa roikkuivat ihmisopettajat, jotka velho Magellus oli kaapannut. Velho Magellus oli ajatellut, että lukuheimojen johtajien tuominen maailmaan olisi alkanut muuttaa sitä hänen mieleisekseen, mutta opettajat vain supisivat keskenään ja mulkoilivat häntä, eivätkä suostuneet väräyttämään eväänsäkään hänen edukseen. Eikä heillä ollut niin paljon taikaakaan kuin velho oli kuvitellut.

”Ovatko lapset sittenkin voimallisempia? Onko heidän mielikuvituksensa suurempi?” velho Magellus pohti. ”Tai kenties uskonsa tarinoihin?”

”Örh”, peikko sanoi uudestaan ja alkoi kaivaa nenäänsä.

Velho Magellus ei ollut tyytyväinen.

Kuu laski ja vei mennessään vuoroveden. Taivaanrannasta nouseva aurinko paljasti linnaa ympäröivät rosoiset korallisaaret ja mutaisen tien. Raskaita nyrkkejään maata pitkin raahaavat vuorenpiekit marssivat ulos linnasta, tien levyisenä, likaisenvihreänä muskelivirtana.



Vuorenpiekköjen perässä asteli muhkeassa viitassaan velho Magellus. Lasten yllätykseksi velho ei ollut ihminen ollenkaan, vaan jonkinlainen hyvin pitkä, laiha olento, jolla oli vaaleanharmaat, melkein kumimaiset kasvot ja suuret, kimmeltävät avaruusolion silmät.

Faruq siristi silmiään. Poika oli puhunut koko yönpuiden kanssa, tehnyt Eemelin kanssa suunnitelmia ja rakentanut strategioita. Sitten hän katsoi Kaihin. Kai ja kummitukset seisovivat sivummalla, kummitusten

häilyvät kehot huuruten auringon kajossa. Kun Faruq tavoitti tytön katseen, hän puristi huulensa päättäväisesti yhteen ja nyökkäsi. Tyttö heilautti kättään takaisin. Kai oli yön aikana voittanut kummituspelkonsa.

Eveliina istui helmenvälkeän yksisarvisen varsan selässä, tummanruskea tukka sidottuna tiukalle nutturalle yhdellä Pedon karheista jousihakarvoista.

Yksisarvisten emo nakkeli malttamattomana niskojaan Eveliinan vieressä.

”Onko kyse vain minusta”, Eemeli ähkäisi, ”vai näyttävätkö peikotkin isommilta kuin viime kerralla?”

Artur punnitsi miekkaa kädessään. ”Vaikka ne ovat isoja, ne ovat tosi, tosi tyhmiä. Pelkällä muskelilla ei voiteta peliä. Pitää olla fiksu myös.”

Toiset tiesivät, että Arturin ajatukset olivat hänen opettajassaan ja valmentajassaan Nipassa, joka istui avuttomana lintuhäkissä linnan seinällä muiden opettajien kanssa.

”No toivotaan sitten, että meidän järkemme riittää”, Eemeli naurahti. Pojan silmät olivat avautuneet suuriksi, sillä vuorenpaikkojen jalkojen ja nyrkkien jytinän saattoi jo tuntea maan tärinässä. Artur nyökkäsi.

Vuorenpaikot olivat paitsi vahvoja, myös nopeita, ja yhteenotto alkoi pikemmin kuin kukaan olisi osannut arvata. Pojat syöksyivät kukin oman yksisarvisensa selkään sillä aikaa, kun Eveliina johti loput niistä suoraan kohti vuorenpaikkojen rivistöä. Täysi-ikäisyyttä lähestyvät yksisarviset olivat vuorenpaikoille kova vastus. Niillä oli lujat hampaat ja terävät kaviot ja ne vihasivat Magelluksen ilkeitä vuorenpaikkoja.

Vuorenpaikkojen rivistöt hajaantuivat yksisarvisten napakoista potkuista. Vasemmalle kaartanut osasto joutui nokkasilleen hurjistuneen Pedon kanssa, joka yksistään vastasi kymmentä pikkuistaan. Oikealla ne kohtasivat Kain ja kummitukset.

Vuorenpaikoista on hyvä tietää kolme asiaa.

Yksi: Ne ovat suunnattoman voimakkaita.

Kaksi: Ne ovat valtavan tyhmiä.

Kolme: Ne pelkäävät kummituksia. Enemmän kuin mitään muuta. Enemmän kuin kaikkein suurinta ämmipeikkoa. Enemmän kuin velho Magellusta.

Tämän kolmannen asian metsän puut olivat Kaille kertoneet.

Nyt, kun Magelluksen suuret, typerät vuorenpaikoilkimykset näkivät edessään kaikki ne kummitukset, joita olivat näiden ollessa kummituseläimiä kiusanneet, peikkoparat joutuivat kauhun valtaan. Ne törmäilivät toisiinsa, niin että niiden kovaluiset päät kolisivat yhteen. Ne kompastuivat toistensa maata viistäviin jättinyrkkeihin. Ne ulisivat äitiään apuun ja jokunen suurista vuorenpaikoista taisi jopa pissata housuunsa.

Kai juoksenteli kummitusystäviensä joukossa kannustaen niitä päästelemään mitä hirveimpiä kummitusääniä ja teki niitä lopulta itsekin. Eivätkä panikoivat peikot enää ymmärtäneet, että heitä jahtasikin kauhistuttavan kummituksen sijaan nuori, hontelo tyttö, jonka hiirenharmaat hiukset lepattivat tuulessa, ja joka huusi niille nauraa kikattaen: ”IIIIUUUIIIUUUAAAA!!!”

Mutta velho Magellusta ei niin vain säikäytettykään. Velho asteli pitkillä koivillaan sekasorron vallassa säntäilevien vuorenpaikkojen ja niitä kipeästi potkivien yksisarvisten ohi. Hän lähetti pitkistä sormistaan taikoja ja loitsuja, jotka muuttivat taistelijoita ympäröiviä koralleja teräviksi, töröttäviksi lasinsirpaleiksi ja suurensivat korallien koloissa asuvat pikkuiset taskuravut saksikkaiksi raputankeiksi. Pedon yksisarvislasten lauma joutui pakosalle.

Mutta Eemeli ja Artur juoksivat vastakkaiseen suuntaan sekasortoa, suoraan velho Magellusta kohti. Eemelin kädessä oli kuiskaavien puiden niinestä valmistettu linko, johon hän juostessaan asetti rannalta keräämänsä pyöreän kivenmurikan.

”Tähtää hyvin!” Artur huohotti.

Eemeli murahti, alkoi pyörittää linkoa käsissään, tähtäsi, sinkosi – ja osui. Velho Magelluksen otsasta kuului kumea poksahdus ja velhon pitkä keho alkoi kaatua kuin puunrunko hitaasti taaksepäin. Jo ennen kuin velho oli kokonaan maassa,

Artur kiipesi apinan ketteryydellä tämän avaruusolentokehoa ylös. Velhon kaatuessa mudaksi muuttuneeseen rantaveteen tämän otsaan alkoi jo kasvaa komea, punaisen ja violetin kirjava kuhmu. Velhon viitan välistä sujahti esiin ketjuun ripustettu amuletti.

Amuletin sisällä hohti viimeinen rubiininsirpale.

Artur kohotti miekkansa ja iski amuletin rikki. Rubiininsiru hyppäsi hänen käteensä auliisti, niin kuin olisi vapautunut vankilasta.

*Niin se varmaan onkin, Artur pohti.*

Ennen kuin velho Magellus oli ehtinyt kunnolla edes tajuta, mitä oli tapahtunut, Artur pomppasi pois hänen rinnaltaan alas veteen ja yhdessä Eemelin kanssa he vetäytyivät turvallisen matkan päähän iskusta toipuvasta velhosta.

Viimeisen rubiininsirpaleen myötä myös lumotun metsän puut vapautuivat velho Magelluksen vallasta. Ne alkoivat nostella juurijalkojaan irti maasta, johon velho oli ne niin kauan sitonut, ja humisivat riemukkaasti tuulessa. Malttamattomuudessaan päästä osaksi suurta taistelua ne tönivät toisiaankin paksuilla oksillaan.

Vihdoin velhokin säikähti. Nähdessään metsän vyöryvän rannalle velho kompuroi jaloilleen ja lähti surkeasti kirouksia rääkyen juoksemaan pitkin laskuveden paljastamia korallisaarekkeita. Kun vuorenpaikot ymmärsivät, että niiden johtaja oli jättänyt ne oman onnensa nojaan, nekin rynnistivät hurjasti mölisten kuka mihinkin suuntaansa.

”Magellus ei saa päästä linnan suojiin!” Eemeli huusi. ”Hänellä on siellä takuulla lisää taikakaluja!”

Peto levitti siipensä ja nousi humahden irti maasta. Lasten hiukset pölähtivät ilmapirrasta.

”Tulkaa!” Peto hirmahti varsoilleen, ja kaikki sen lapset juoksivat tuulen lailla korallisaarekkeiden yli. Ne, joille oli jo kasvanut siivet, lensivät emonsa perään. Eemeli ja Faruq näkivät, kuinka Peto nousi ensin korkealle ilmaan velho Magelluksen päälle ja sitten sukelsi kuin haukka tätä kohti. Pedon siivet iskivät laskuvedestä ilmaan roiskeita. Hetken päästä suuri yksisarvinen kohosi taas ilmaan, mutta tällä kertaa sen hampaissa roikkui surkeana ja läpeensä märkänä mahtinsa menettänyt velho Magellus.

Lumotut puut piirittivät pakenevat vuorenpaikkojen kohortit. Kun peikoille valkeni (hyvin hitaasti), että ne olivat hävinneet taistelun, ne istuivat puiden muodostamiin aitauksiin jupisemaan ja syyttelemään toisiaan.

Lapset kävelivät yhteistuumin lintuhäkkien luokse, jotka metsän vikkelat apinat olivat laskeneet maahan muurin vierelle. Artur löi miekallaan häkkien lukot rikki ja opettajat kömpivät ähkien ja raajojaan hieroen vapauteen.

”Kiitos, lapset”, opettajat sanoivat kukin vuorollaan. He kyselivät, kuinka oppilaat olivat Magelluksen maahan tulleet ja kuuntelivat ihmeissään tarinoita näiden koettelemuksista. Kirjastonhoitaja Mervin toimia kiiteltiin laajalti, mutta vielä enemmän lasten itsensä. Vaeltajien klaanin opettaja taputti liikuttuneena puita, jotka olivat pitkin juurijaloin harpponeet heidän vierelleen ja varjostivat heitä nyt lehvillään.

”Että elämässäni näkisin tällaista...” opettaja huokasi.

Faruq kutsui lukuklaanin luokseen. ”Meillä on vielä yksi tehtävä”, hän sanoi. ”Meidän pitää yhdistää rubiinisydän.” Rubiininsirpaleet otettiin esille. Faruq kyykistyi ja asetti sirut maahan eteensä.

”Vähän kuin palapeliä rakentaisi”, hän naurahti. Hetken pohdittuaan hän löysi niiden oikean järjestyksen.

Yhdistetyt sirpaleet alkoivat hohtaa kirkasta, punaista valoa. Niiden hehku voimistui voimistumistaan, kunnes lasten oli pakko kääntää katseensa pois. Sydän kohosi ilmaan ja alkoi sykkiä.

Peto klopsutteli lähemmäs, velho Magellus yhä hampaissaan. Se mutisi, hieman vaikeasti: ”Nyt teidän on mentävä. Sillä seikkailu on ohi ja te voitte käydä kirjassa, mutta ette voi jäädä.”



Pedon sanat saivat kaikki surullisiksi, mutta lapset tiesivät, että kaikki tulisi jälleen olemaan hyvin, niin Magelluksen maassa kuin heidän omassaan. Ja kirjanhan saattoi aina avata uudelleen.

Lähellä heitä ilma värisi. Ruohikon päälle ilmestyi portaali ja portaalista kurkistivat kirjastonhoitaja Mervin tutut kasvot.

”Tulkaa pian!” hän hoputti. ”Portaali on vain hetken vakaa!”

”Me muistamme teidät aina”, kaikista pienin kummitus piipitti. Kai silitti sen läpikuultavaa, pörröistä päätä ja pyyhkäisi vaivihkaa kyyneleen poskeltaan. Sitten hän hoputti minikummituksen laumansa joukkoon.

He hyvästelivät kaikki tapaamansa otukset. Opettajat ja oppilaat sujahtivat yksi toisensa perään takaisin Vertaisjoen keskuskirjaston hämärään. Kun viimeinenkin heistä oli tullut portaalin läpi, se sulkeutui napsahtaen ja muuttui paksuksi, nahkakantiseksi kirjaksi. Eveliina luki kirjan kannesta sen nimen: *”Rubiinisydän ja muita kertomuksia Magelluksen maasta.”*

Mervi nappasi kirjan käteensä. ”Parempi, että otan sen talteen. Lukija voi kadottaa itsensä tällaiseen kirjaan.”

Mervi ehdotti kahvia ja pullaa kirjaston henkilökunnan tiloissa, ja opettajat ottivatkin tarjouksen mieliihyvin vastaan. Lapset jättäytyivät hieman aikuisten jälkeen.

”Jäikö kenellekään muulle sellainen olo, että...” Eemeli aloitti. ”Tarkoitatan...”

Eemeli hankasi nolostuneena seikkailussa ryvettyneen hupparinsa hihaa.

”... että voisimme seikkailla yhdessä enemmänkin?” Kai lopetti lauseen Eemelin puolesta.

Faruq nyökkäsi. ”Me olimme alussa aika erilaisia, mutta minä pidän teitä kaikkia kyllä ystävinäni.”

Lapset katsoivat toisiaan ja hymyilivät.

”Oletteko lukeneet Muskettisoturit?” Artur kysyi. Poika asetti kätensä ensin ringin keskelle ja toiset laskivat vuoron perään oman kämmenensä hänen kätensä päälle. ”Kaikki yhden ja yksi kaikkien puolesta?”

Eveliina virnisti. Hänen tukkaansa piti yhä nutturalla Pedon jouhikarva. ”Kaikki Lukuklaanin puolesta?”

”Joo. Vannotaan Lukuklaanin nimeen”, Artur sanoi.

Faruq nyökkäsi Eemelille ja Eveliina hymyili Kaille. ”Yy, kaa, koo...”

Kaikki lapset huusivat yhteen ääneen: ”Lukuklaani!”

**Magelluksen maa -novelli on päättynyt. Novelli löytyy myös kokonaisuudessaan Lukuklaanin verkkosivuilta!**